

Marijette Aerts

Het Huis

Elfae

EEN DUISTER GILDE

De Vier Windstreken

Marijtte Aerts

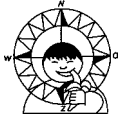

HET HUIS Elfae

De Vier Windstreken

Inhoud

	Wat er gebeurd was	7
1.	Een eiland zonder haven	9
2.	Alleen voor fae	25
3.	Betalen, maar niet in goud	30
4.	Vijandige spreukenzingers	46
5.	Herinneringen in inkt	52
6.	De Bron van Hechting	58
7.	De drijvende tuinen	67
8.	De Zee van Leven en Dood	78
9.	Het meisje en de magiërs	85
10.	De orde van de Avalanthen	90
11.	De valse Rafen	107
12.	Pixies	112
13.	Veilig	130
14.	Oude bekenden	142
15.	Vijf tegen zes	159
16.	De teruggekeerde vrouwe	163
17.	De elfen van 'de Stilte'	166
18.	Alles is te leren	182
19.	Goud voor het leger	187
20.	Vijf pijlen	194
21.	Een rijtuig vol magie	199
22.	Nimfen	204
23.	De kunsten van de magiërs	211
24.	Vrienden en nog meer vrienden	218
25.	Te lang gewacht	231
26.	De zwarte karavaan	235
27.	Het geheim van de smidse	238
28.	Niks gepikt, maar veel gekregen	247
29.	Onbezorgd	256
30.	Golven	261

© 2009 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 280, 283 / ISBN 978 90 5116 121 2

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com,
en meld u aan voor onze nieuwsbrief.

31.	Vader en dochter	275
32.	Magische bijstand	288
33.	Wachten tot de avond valt	298
34.	De aarde beeft, het water leeft	307
35.	En toen waren er nog maar...	315
36.	De laatsten en de lafaard	334
37.	Zo ver weg	349
38.	Een feest is maar een feest	352
39.	Het Oostgilde	362

Wat er gebeurd was

De valse mestre Dragan had zich het Huis Elfae toegeëigend door middel van een laffe moordpoging, waarmee hij vrouwe Esha en haar dochter Ailinn had verjaagd. Oorspronkelijk was Brennen, Dragans oudere broer, Hoofd van het Huis en zijn dochter Ailinn zou hem ooit opvolgen. Maar Dragan wilde die positie voor zijn zoon Laszlo. Toen Brennen op reis was, zette hij zijn gemene plannen in werking.

Na een lange tocht vol gevaren, waarbij Esha en Ailinn door velen geholpen werden – de troep Skum, die hun donkinns pikte maar hen toch op weg naar Nova zette, de scheepsjongen Elm, en Papak en Nida Pazek, die hun onderdak boden – belandden zij uiteindelijk in Aldo. Maar Esha viel in de klauwen van een nare hersenschudder, een magiër genaamd Glau, die haar geheugen wiste en haar met het verstand van een peuter naar Elfae terug liet keren. Dragan besloot haar voorlopig in leven te houden totdat zij wellicht nog eens van nut zou zijn.

Dragan had tevens de hulp van een nog veel indrukwekkender magiër ingeroepen: de machtsbeluste Neron de Rijke. Dragan had echter niet voorzien in welk wespennest hij zich zou steken, als hij zo'n duistere magiër aan zijn zijde plaats zou laten nemen.

Neron had heel wat venijniger plannen dan de hebzuchtige maar onnozele Dragan. De magiër nestelde zich behaaglijk in het Huis en riep nog veel meer duistere magiërs naar Elfae: Azar de Vlammenzinger, de man zonder gezicht, Miltos de aardmagiër en de jonge en onervaren Rafen van de Domeinen. Nu was Naga de Chimaera, een van de duisterste spreukenzingers die Omnia ooit gekend had, nog onderweg naar Elfae. Samen met hen, en met de eerdergenoemde Glau de hersenschudder, wilde Neron een nieuw, oostelijk gilde oprichten. Hij had Dragan en zijn zoon, samen met de voormalige notaris Phong Severo, alleen nodig om het nieuwe gilde van voldoende goud te voorzien om alle plannen te verwezenlijken. Goud dat uit de schat-

kisten van het Huis Elfae kwam, en tevens – in de vorm van belastingen die aan het Huis afgedragen dienden te worden – uit de zakken van de leeggeschudde inwoners van de streek. En het gilde had een dak boven het hoofd nodig. Neron zorgde voor een verbouwing die het oude Huis, in zijn ogen, tot een waardige tegenstrever van de elftempel in Alf-rún zou maken. Brennens dochter was inmiddels door Neron en Glau in de schouwspiegel gevonden. Ze zagen dat zij als slaaf in dienst van de Raban-i was, die aan de rand van ‘de Bleke Eeuwigheid’ woonden.

Het was de magiër Odis geweest die in het meisje Ailinn, dat over faebloed beschikte, een kans zag om zijn droomeiland Faedra te bereiken. Hij ontvoerde haar, maar de magische gave van Ailinn deed hem zijn plannen herzien. Hij besloot haar eerst op te leiden tot spreukenzinger, voordat ze een poging gingen ondernemen om het magische eiland te bereiken. Zijn voormalige leermeesteres, vrouwe Elgin de Oude, verzocht hem echter de opleiding van Ailinn te mogen overnemen. Het meisje had een ongelooflijk magisch talent en Elgin wilde dat Ailinn haar opleiding in de elftempel zou afronden, zodat zij een volwaardige, zuivere spreukenzinger zou kunnen worden. Maar onderweg raakte Ailinn, op de vlucht voor een nachtsluiper, in de Raban-nederzetting de Kom aan de rand van ‘de Bleke Eeuwigheid’ verzeild. Daar werd zij eerst als slaaf en later, na het vertrek van de magiër Azar (die op uitnodiging van Neron naar het Huis Elfae vertrok, niet wetende dat een dochter van Elfae zich al die tijd in zijn nabijheid in de Kom bevonden had), als spreukenzinger in de Tuinen te werk gesteld.

Nadat Ailinn, samen met het meisje Saira, met wie zij bevriend was geraakt, door twee dwerfen was bevrijd en op de rug van een zilvervlerk richting Arcadianthe was gestuurd, bereikte zij Alf-rún, de stad waar de elftempel stond en waar zij haar opleiding tot spreukenzinger hoopte te voltooien. De oude Belobog, Eerste Magiër van het gilde, besliste echter anders: zij zou wellicht later, met haar vaders toestemming, aan de opleiding mogen beginnen, als zij wat ouder was en de perikelen rondom het Huis Elfae waren opgelost. Die beslissing deed Ailinn, opstandig en teleurgesteld, terugkeren naar haar oude leermeester Odis. Wilde hij nog steeds naar het magische Faedra? Wel, in dat geval zou zij graag samen met hem naar het wonderlijke eiland afreizen.

1. Een eiland zonder haven

Het was een uur na zonsopkomst en het was nog stil in de straten van Corentin-Zuid. De koets reed met ratelende wielen de stadspoort binnen en de klepperende hoeven van de donkinns deden menig Florestijn in zijn warme bedje wakker schrikken, gapen en, na een blik op de zandloper, zich nog eens lekker omdraaien. Ook de koetsier gaapte luidkeels. Hij was op speciaal verzoek vanochtend al bij het ochtendgloren op de bok geklommen om zijn vrachtje bij de bruggen van Corentin af te leveren, een vrachtje bestaand uit een tener meisje met een spits gezicht waarin een paar vreemde ogen de wereld zelfverzekerd aankeken, en een wat verlopen magiër met een stoppelbaard van twee dagen en een mantel vol vlekken. Maar het kon de koetsier niet veel schelen hoe zijn passagiers eruitzagen. Ze hadden dik betaald voor het ritje en als ze zo nodig op dit vroege uur al bij hun eindpunt wilden arriveren, dan leverde hij ze er graag af; des te sneller zat hij zelf lekker in een knusse taveerne waar ze gebakken eieren als ontbijt serveerden. Hij joeg zijn donkinns langs de huizen en volgde nauwgezet de bordjes die de weg naar de bruggen wezen. De koetsier was hier niet erg bekend, slechts weinigen vroegen hem om hen naar Corentin te brengen. Het was een mooie stad, maar er was niet veel te beleven. Lieden met een interesse in bouwkunde waren zo’n beetje de enigen die hier af en toe eens een kijkje wilden nemen, en ook zij wilden altijd naar de bruggen gebracht worden. De koetsier had de bruggen tweemaal eerder gezien. Parallel aan elkaar – de rechter voor het verkeer naar Corentin-Noord, de linker voor het verkeer van Noord naar Zuid – verbonden ze het eilandje Milrosa met het vasteland. In Noord was de koetsier nog nooit geweest: rijtuigen mochten de bruggen niet over en hij had het verdomd om zich tot voetganger te verlagen. Die voettocht duurde van zonsopgang tot zonsondergang, zo had

hij zich laten vertellen. En wat had iemand trouwens in Coarentin-Noord te zoeken?

De torens waarmee de bruggen verfraaid waren, kwamen in zicht en de koetsier glimlachte tevreden. Het ritje zat er bijna op. Gelukkig wel, want er was geen lol te beleven aan deze twee passagiers. Ze hadden hem onderweg niet eenmaal in de taveernes vergezeld om gezellig samen wat te drinken en te eten, ze waren klaarblijkelijk door hun guldstukken heen.

De koetsier krom van de bok en wandelde naar het deurtje, dat hij opende onder het brullen van de gebruikelijke kreet: 'Eindbestemming. Allemaal uitstappen!'

Het meisje Ailinn opende haar ogen, ze had zitten dommelen. Odis de magiër, die tegenover haar zat, had blijkbaar ook geslapen, want hij keek verdwaasd om zich heen. Ailinn greep haar spullen bij elkaar en krom haastig uit het rijtuigje. 'We zijn er!'

Het duurde even voor de nog slaperige Odis naast haar stond. Hij geeuwde en tuurde naar de bruggen.

'Ze zijn mooi!' vond Ailinn, en Odis knikte. Hij had ze eerder gezien. De twee smalle bruggen waren opgetrokken uit een zachtgrijze steensoort, die speciaal voor deze bouwwerken uit de Grijsje Woestes was gehaald. De ronde bogen, die zich in het water spiegelden, waren verfraaid met het fijnste beeldhouwwerk dat men in Omnia kon vinden, en lieten honderden vreemde wezentjes zien die eruitzagen alsof een magiërshand ze tijdens hun spel plotsklaps versteend had. Aan weerszijden van de bruggen bevonden zich smalle torens, waar men tol betaalde om over te mogen steken.

'We hebben nog net genoeg,' zei Odis, en hij pulkte zijn laatste twee halve guldstukken uit zijn buidel. 'Als het tenminste niet duurder geworden is sinds ik hier de laatste keer was.' Hij wandelde naar de dichtstbijzijnde toren en roffelde op het raampje. Hij moest nog een paar keer kloppen voordat er een luikje openging. De brugwachter had op dit uur ook zitten slapen. Odis wees op zichzelf en op het meisje en legde de twee halve guldstukken neer. De brugwachter knikte, greep het goud en sloeg het luik weer dicht.

'Volgens mij hadden we net zo goed gewoon op onze tenen over de brug kunnen sluipen,' snoof Ailinn. 'Hij zou het toch niet gemerkt hebben.'

Ze waren de enigen die deze morgen naar Coarentin-Noord wilden, en met zijn tweeën begonnen ze aan de lange wandeling over de smalle brug.

Ailinn kon het niet laten links en rechts over de brugwering te hangen om naar het water te kijken dat onder de bruggen door stroomde, en naar het uitzicht. 'Daar ligt Floreste en daar ligt Smeralde, van die kant kwamen we!' Ze rende naar de andere kant van de brug. 'En daar... gaan we heen!'

'Hopelijk,' mompelde Odis. Het was hem nooit eerder gelukt om de magische eilanden te betreden.

Ze moesten onderweg meerdere malen gebruikmaken van de gemetselde bankjes die niet voor niets in groten getale op de lange bruggen waren aangebracht. De wandeling scheen Ailinn, toen de eerste opwinding gezakt was, oneindig toe. 'Waarom gaan hier geen veerboten? Dat zou een stuk sneller zijn!'

Odis schokschouderde. 'Een eerste poging om iedereen de weg naar de eilanden af te raden, zoals er vele pogingen tot ontmoediging zijn ondernomen door de fae.'

'En de inwoners van Milrosa dan?'

'Die verlaten hun eiland zelden. Het is een beeldschoon eilandje en ze hebben er alles wat ze zich maar zouden kunnen wensen. Het is groen en vruchtbaar en waar de aarde niet als akkerland in gebruik is, schieten de donkerrode veldrozen als onkruid uit de grond. Het hele eiland is ermee bezaaid en tussen hun wortels hebben duizenden pixies hun nesten gebouwd. Je kunt er niet langs de wegen lopen zonder het voortdurende geschater en gegiechel van die kleine wezentjes in je oren. Milrosa moet wel het vrolijkste eiland van heel Omnia zijn. In Coarentin-Noord woont en werkt slechts een handjevol personen, het meeste volk van Milrosa woont her en der verspreid op prachtige, oude boerderijen. De boerenfamilies zijn erg gastvrij en ik hoop dat ze ons onderdak willen geven onderweg.'

'Onderweg waarheen?' vroeg Ailinn bezorgd. 'Ik dacht dat we vanaf Coarentin-Noord met een boot verder zouden gaan.'

'Met een boot?' Ze waren de overkant nu eindelijk genaderd en Odis wees voor zich uit.

Ailinn bleef even staan, ze legde een hand boven haar ogen tegen

het fel geworden middaglicht en fronste haar voorhoofd. ‘Geen boten...’

‘Corentin-Noord heeft geen haven. Het is alleen bereikbaar via deze twee bruggen. Milrosa heeft geen havens langs haar kusten. Dat is een afspraak die ze met de fae hebben: geen havens, geen boten.’

‘Maar we moeten toch met een boot naar Faedra?’

‘Natuurlijk, maar voor die overtocht – die slechts weinigen gegund is – zorgen de fae zelf.’

‘En waar meert die boot dan aan?’

‘In het noorden van Milrosa. Daar bevindt zich één enkele aanlegsteiger.’

‘En hoe komen we daar?’

‘Te voet.’

Ailinn bekeek haar blote voeten. ‘En hoe lang gaat dat duren?’

Meerdere dagen duurde de voettocht naar het noorden van het eiland, en al waren de vele rozen een lust voor het oog, de pixies vrolijk gezelschap onderweg en de boerenfamilies die hun onderdak boden vriendelijk en gastvrij, Ailinn kreeg er al snel genoeg van. ‘Ik had me iets heel anders voorgesteld bij het reizen naar Faedra.’

‘Kind, als je nu al de moed laat zakken, dan kun je net zo goed meteen rechtsomkeert maken,’ snoof Odis.

Een paar maal kregen ze een lift aangeboden, van boeren met eenvoudige donkinkarren.

‘Waarheen gaat de reis?’ werd hun meerdere malen gevraagd.

‘Naar Faedra!’ had Ailinn de eerste keren geestdriftig geroepen. Maar na keer op keer de schuddende hoofden en de weifelende lachjes gezien te hebben, werd haar antwoord steeds minder uitbundig. Na wat haar een eeuwigheid toescheen, brak eindelijk de dag aan dat ze Odis aan een boerin hoorde vragen: ‘De weg naar het paleis, kunt u ons die wijzen?’

De vrouw keek hen van onder opgetrokken wenkbrouwen aan. ‘Jawel. Het is het gemakkelijkst om de kustweg te volgen, als u hier over deze heuvels gaat tot aan het strand en dan naar het westen. U kunt het eenvoudigweg niet missen, het ligt op de rotsen en torent overal boven uit.’

‘Het paleis!’ fluisterde Ailinn verheugd. Odis had haar eigenlijk nog

geen woord verteld over de toegang tot de eilanden, op het verhaal over die ene zielige aanlegsteiger na. Nu begon ze wat vrolijker te kijken. Dat moest vast een paleis van de fae zelf zijn, waar hij naar vroeg! Zouden ze daar ontvangen worden door afgezanten van dat wonderlijke volkje? De fae leefden teruggetrokken op hun magische eilanden en er was vrijwel niemand in heel Omnia die hen ooit had mogen aanschouwen. Ailinn herinnerde zich hoe ze vroeger altijd gedacht had – en in haar legendeboeken gelezen had – dat de fae met hun vleugels vlogen zoals vogels dat deden. Dat was voordat Odis haar had uitgelegd dat de vleugels van de fae niet meer dan projecties waren, lichtschijnsels die zij produceerden omdat zij ze mooi vonden, een vorm van magie die in een andere vorm ook door magiërs werd beheerst. Ailinn had zichzelf geleerd de groene linten te spinnen met haar vingertoppen, heldere lichtbundels die verzachtend en genezend werkten, en ze had stiekem geoefend op rode linten en op blauwe, gele en paarse. Ze had in haar boeken opgezocht waar ze voor dienden, want vergezeld van magische spreuken waren ze stuk voor stuk goed voor een andere bezwering. Omdat verdere scholing haar voorlopig ontzegd was, was het haar in feite niet toegestaan om nog magie te beoefenen, maar daar had ze zich niets van aangetrokken. Die magische klik in de elftempel kon wat haar betreft de boom in, ze had het afgelopen jaar zoveel spreuken geleerd en zoveel rituelen gebruikt dat ze zichzelf al bijna volleerd voelde. Ze was een spreukenzinger in hart en nieren en ze liet zich de verworven kennis en kunsten door niemand meer afnemen! De enige spreuken waar ze spijt van had, waren die welke zij door de duistere Selene ingefluisterd had gekregen. Maar zelfs daarvoor kon ze voor zichzelf nog wel een excuus verzinnen, ze had tenslotte in levensgevaar verkeerd. Ze wierp een blik op de rug van de magiër die voor haar uit over de smalle zandweg wandelde, en grinnikte. Odis wist nog niet de helft! Ze zou hem vast eerdaags nog eens versteld doen staan met haar magische vaardigheden.

Ze beklommen de laatste heuvel en Ailinn wierp een vrolijke blik op de woeste golven van de zee. Daar, over het water, moest Faedra ergens liggen. Ze tuurde langs de stranden richting het westen. Waar was nou dat paleis? In de verte zag ze grillige vormen

die net zo goed rotsen als muren konden zijn. Ze kneep haar ogen samen. Het zag er nogal rommelig uit. Ze had torens en spitse daken verwacht, iets sierlijks, iets moois. ‘Odis?’

‘Hmm?’

‘Is dat het?’

‘Ja, dat is het paleis.’ Hij glimlachte vaagjes.

‘Is het een faepaleis?’ En toen Odis knikte, vroeg ze aarzelend: ‘Is het nog wel... eh... heel?’

‘Ik ga je er niets over vertellen,’ glimlachte Odis geheimzinnig, ‘je zult het zelf wel zien.’

Bezorgd sjokte ze achter de magiër aan. Naarmate ze dichter en dichter bij de ruwe steenvormen kwamen die de horizon sierden, werd haar blik steeds meer verontrust. Dat waren niet meer dan wat verbrokkelde muren, het was een... ruïne? Ze besloot er het zwijgen toe te doen. Odis zelf reageerde tenslotte niet in het minst geschrokken, dus waarschijnlijk had hij niets anders dan dit verwacht. Toen ze echter aan de voet van de rotsen stonden en de stenen resten boven hen uittorenden, kon ze zich niet langer inhouden: ‘Maar het is helemaal kapot!’

‘Ja, allicht. Het is eeuwen en eeuwen oud. In deze zeewind houdt geen enkele muur lang stand.’ Opgewekt begon Odis aan de klim naar boven.

‘En hadden ze niet eens een fatsoenlijk paadje aan kunnen leggen?’ foeterde Ailinn toen haar voet van een glad stuk rots schoot.

‘Waarom zouden ze?’ lachte Odis. ‘Als je een fae was, zou je je eenvoudigweg naar boven verpláatsen. Maar doe alsjeblieft voorzichtig, aan gebroken botten hebben we niks.’

Niet lang daarna betraden ze dan eindelijk het restant van wat ooit wellicht een fraai paleis was, maar nu nog slechts bestond uit een stuk vloer met oude, brokkelige tegelresten, twee half ingestorte muren met vierkante gaten waar ooit ramen een prachtig uitzicht hadden gegeven op de onstuimige zee, en een paar pilaren die niets meer te dragen hadden aangezien het dak al lang geleden was ingestort. Met hangende schouders slofte Ailinn naar een stenen beeld zonder hoofd en zonder handen. Ze wandelde eromheen en bekeek de rug van de vrouwenfiguur. Het was de beeltenis van een fae geweest, ze zag de overblijfselen van vleugels.

Een flinke golf sloeg onder hen op de rotsen en Ailinn voelde de zoute nevel in haar gezicht waaien.

‘Ik stel voor dat we een beschut plekje zoeken,’ zei Odis. ‘Daar achter dat muurtje? Anders zijn we straks doorweekt.’

‘Hoe bedoel je?’ Ailinn sloeg haar armen om haar lichaam heen en huiverde. ‘Het is koud hierbovenop! Ik begrijp niet wat we hier te zoeken hebben.’

‘Hier wachten we,’ antwoordde Odis, en hij zocht een glad stukje muur op dat hem als ruggensteun kon dienen. Hij nestelde zich ertegenaan en maakte zijn reistas open. ‘We hebben nog een stuk brood. Wil je wat?’

Ailinn keek hem een paar tellen aan alsof ze zich afvroeg of hij niet goed wijs was. ‘Waarom wil je hier in de wind gaan zitten? En wáár wachten we dan op?’

‘Op de fae natuurlijk.’

‘De fae? Komen die dan hierheen?’ Ailinn beende met grote passen naar de muur waartegen de magiër was gaan zitten, en klom in een van de gaten die ooit ramen waren geweest. Ze loerde langs de rotsen naar beneden. Ze zag witgekuifde rollers woest op een rechthoekig, zwart stuk steen slaan dat ver in zee stak, en met een ijzige blik op haar oude leermeester vroeg ze: ‘Dát... is toch hopelijk niet die aanlegplaats waar jij het over had? Waar de boten aanmeren?’

‘Jawel, zo ongeveer.’

‘Wat is dat nou weer voor een antwoord.’

‘Ach Ailinn, heb geduld en laat mij de verrassing niet voor je verpesten door je alles van tevoren al te verklappen. Hier, eet wat.’

Ailinn rukte Odis met een narrig gebaar het stuk brood uit handen en begon moeizaam op een iets te grote hap van het oude, taaie spul te kauwen.

‘Blijf je daar in dat raam zitten?’ vroeg Odis minzaam. ‘Als je al niet aan de verkeerde kant naar beneden lazert, dan vat je op zijn minst kou.’

Ailinn overwoog even om koppig te blijven zitten waar ze zat, maar het was inderdaad een tochtgat waar ze ingekropen was, en de waaier van minuscule druppeltjes van de op de rotsen spattende golven die telkens omhoog werd geblazen, legde een fijne mist

van nattigheid over alles heen. Ze liet zich naar beneden glijden en plofte naast Odis op de ruwe bodem neer.

Ze zaten er tot het brood op was en ze zaten er tot het avond werd en de wind ging liggen. Ze zaten er tot ze geen gespreksstof meer hadden en ze zaten er nog steeds toen het donker werd.

‘Zeg Odis, hoe lang gaat dit nog duren?’ had Ailinn keer op keer gevraagd, maar dan schokschouderde de magiër maar wat. Meerdere keren was ze ongeduldig overeind gesprongen, om rondjes te rennen, om over de zee uit te kijken in de richting waarvan ze hoopte dat er boten zouden komen, en om zich warm te lopen toen het avond was geworden en de zon achter de verre horizon was verdwenen. De hemel kleurde van lichtblauw naar roze en van zachtgrijs naar inktzwart. Sterren namen de plaats in van zonnestrallen en geuwend benoemde Ailinn de sterrenbeelden die zij kende: ‘Die daar, dat is de Eenhoorn. En die, verderop, zie je die vijf sterren heel dicht bij elkaar? Dat is de Grote Pijl.’

Odis grinnikte. ‘Die kent iedere magiër, meiske, die en nog vele andere. Kijk daar, vlak boven de horizon, vier sterren die een vierkantje vormen met aan beide zijden nog twee kleinere sterren: dat is de Ketel. En zie je hoe dat kluitje sterren daar zo’n trechtertje vormt? De Zandloper.’

Ze vermaakten elkaar nog een poosje met de hemellichamen, tot ook dat onderwerp uitgeput was.

Ailinn gaapte opnieuw en dat werkte aanstekelijk; binnen de kortste keren zat Odis met haar mee te geuwen.

Het duurde niet lang of Ailinn sukkelde in slaap.

Ailinn was met haar hoofd op haar draagzak gaan liggen. Ze had verwacht dat ze het ijzig koud zou krijgen, maar toen ze midden in de nacht wakker werd van iets dat in haar draagtas zat en dat haar gemeen in de wang prikte – vermoedelijk de punt van een studieboek – draaide ze zich om en nestelde zich tevreden op de andere zij. Ze had het heerlijk warm en het leek alsof de wind volledig was gaan liggen en geen druppeltje zeewater haar nog bereikte. Een paar tellen bleef ze behaaglijk liggen luisteren naar de stilte, tot een vreemd gevoel haar bekreep. Ze opende opnieuw haar ogen en kwam overeind. Met open mond staarde ze naar de muren die

haar omringden, gave muren zonder gaten of scheuren. Er hingen toortsen aan, die met een warmgeel schijnsel de ruimte verlichtten. Haar blik gleed langs de dichtstbijzijnde muur omhoog tot aan een plafond van helder wit pleisterwerk, beschilderd met tere bloemenranken. Verwonderd liet ze haar vingers over de bodem glijden en ze voelde het gladde tegelwerk, effen en onbeschadigd. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, en ze keek naast zich. Maar waar was Odis?

Langzaam krabbelde ze overeind. Nu zag ze het stenen beeld dat vanmiddag zonder hoofd en handen voor haar had gestaan. Ze deed een paar aarzelende passen in de richting van de grijze sculptuur en onthutst bestudeerde ze de fijne gelaatstreken van de vrouwenfiguur en de smalle handen die naar de grond leken te gebaren.

Het voorwerp waar de handen naar wezen, had de vorm van een reusachtig boek en het lag op de vloer aan de voet van het beeld. Ailinn knielde neer om het te kunnen bekijken. Er gleed een voorzichtig lachje over haar gezicht, toen ze de lettertekens van het ingewikkelde Faelicschrift herkende waar de bladzijden van het boek mee beschreven waren. Het scheen de bedoeling te zijn dat men hier een aantal vragen beantwoordde. Ze wist dat slechts weinigen buiten Faedra en de Paradijzen het Faelic beheersten, maar haar vader Brennen had er, vanwege hun verre faevorouders, op gestaan dat de kinderen van Elfæ die moeilijke taal tot in de kleinste details zouden beheersen.

‘Stap één is alvast gewonnen,’ grijnsde ze. Haar blik viel op het schrijfgerei dat naast het boek lag. Ze raapte de kroontjespen op en doopte hem in de gereedstaande inktpot.

Naam, werd haar gevraagd. Land van herkomst. En als laatste: reden voor verzoek tot betreden van Faedra.

Ailinn ging er goed voor zitten.

Mijn naam is Ailinn Brennensdochter Elfæ, dochter van Brennen Mertonszoon Elfæ en Esha Waldis, erfgename van het Huis Elfæ te Vertival. Zoals mijn naam al zegt, stammen wij zowel van de elfen af als van de fae. Van Archeron, het land van de elfen, heb ik al het een en ander gezien, maar ik zou, vanwege mijn verre voorouders, ook graag Faedra willen bezichtigen. Ik ben niet alleen gekomen, maar ben in het gezelschap van mijn vroegere leermeester Odis van

Einion, een magiër. Omdat ik pas vijftien ben, reis ik liever niet alleen en zou ik graag samen met hem de magische eilanden willen bezoeken.

Ze stak de achterkant van de pen in haar mond en kauwde er een poosje op. Moest ze nog meer opschrijven? Moest ze haar pleidooi wellicht nog vuriger maken, moest ze gretiger klinken of juist deemoediger? Moest ze smeken en bedelen, of het verzoek juist kort en zakelijk houden? Ze had geen idee. Ze legde de pen neer en bleef nog een tijdje naar de letters in het boek staren. Het was een tijd geleden dat ze Faelic had geschreven, de letters van het faalfabet zagen er een beetje housterig uit.

Een tijdlang bleef ze zo zitten, afwachtend, aarzelend. Maar er gebeurde niets.

Met een zucht stond Ailinn op. Ze draaide een rondje en bekeek de haar omringende hoge muren. Achter het beeld bemerkte ze nu een donkere ruimte, een gang wellicht? Omdat er verder toch niets te zien was, liep ze erheen. Het kon een gang zijn, maar dan wel een erg lange, duistere gang. Ailinn wandelde er schoorvoetend naar binnen. Dapper beende ze een flink eind het duisterzwarte niets in. Het werd donkerder en donkerder om haar heen en aarzelend bleef ze staan. De zwarte leegte bezorgde haar kippenvel. Ze draaide zich om en tuurde in de richting vanwaar ze gekomen was. Daar leken de toortsen nog steeds geruststellend te branden. In een opwelling begon ze haastig terug te wandelen. Dit kille duister boezemde haar angst in, liever was ze terug op de plek waar de warme lichten schenen. Met een zucht van opluchting betrad ze de ruimte waar het beeld stond. Hoe vreemd deze ruimte, die er overdag niet geweest was, ook mocht zijn, zij was haar liever dan het griezelige duister.

Ailinn liep naar een van de ramen, er zat geen vensterglas in. Ze keek naar buiten en zag een zee zo vlak als een spiegel rondom de stenen steiger liggen. Nog niet het kleinste golfje leek zich te durven vertonen. Zoiets had ze nooit eerder gezien, er was immers altijd wel wat beweging in een zo weids wateroppervlak. Maar hier lag het water stil als in een keukenteiltje, alsof het bevroren was.

Plotseling doofden de toortsen en geschrokken draaide Ailinn zich om naar de stille ruimte. Ze vreesde dat het nare duister dat ze in de gang had gezien, haar nu ook hier kwam overvallen. Maar nadat het

licht uit de toortsen verdwenen was, verlichtte een ander schijnsel het vertrek. Met kleine pasjes sloop ze om het beeld heen. Had er een lamp bij het boek gestaan die ze eerder over het hoofd gezien had? Nee, het vreemde licht leek uit het beeld zelf te komen, alsof het grijze steen op een wonderlijke manier doorzichtig geworden was en een helder schijnsel doorliet dat zich diep binnenin genesteld had.

Ailinn wandelde naar de plek waar het opengeslagen boek lag, en staarde omhoog naar het gezicht van de vrouwenfiguur. Een koude kriebeling klom langs haar rug omhoog en bleef hangen tussen haar schouderbladen. Het beeld leek met glanzende ogen op haar neer te kijken. Ailinn deed een stapje achteruit en sloeg haar armen stijf om zich heen. Haar ogen gingen naar het boek. Een zachte kreet ontsnapte haar. De pagina was leeg.

Ze knielde neer en begon driftig te bladeren. Waar was de bladzijde gebleven die zij zojuist volgeschreven had? Noch de vragen, noch haar antwoorden waren te vinden; het boek bevatte niets dan lege, bleekgele bladzijden.

Een stem die plotsklaps door de stilte sneed, deed haar gillend achterovertuimelen. 'Ailinn Brennensdochter Elfæ.' Het was een vrouwenstem, luid, maar niet angstaanjagend.

Ailinn haalde diep adem. Werd er van haar verwacht dat ze antwoord gaf? 'J-ja?'

'Dochter van Brennen Mertonszoon Elfæ, zoon van Merton Elfredeszoon Elfæ, zoon van Elfrede Aunesdochter Elfæ, dochter van Aune Sevansdochter Elfæ, dochter van...'

Met open mond hoorde Ailinn de eindeloze reeks namen aan: de stem somde de lange reeks Hoofden van Elfæ op, een lijst die eeuwen terug in de tijd reikte! Ze staarde onafgebroken naar de stenen mond die de woorden sprak zonder te bewegen. Het gezicht bleef even onbeweeglijk als welk willekeurig beeld ze ooit gezien had, en toch wist Ailinn zeker dat het geluid over de stenen lippen kwam. Het enige dat werkelijk in het starre gezicht tot leven gekomen leek te zijn, waren de ogen, waar een heldere glinstering in lag. De stem ging door tot aan Paise Branszoon en Calanthe van de Hemelsblauwen en eindigde bij Bran van Brante, die Faeruzza van de Rozen huwde. Er viel een stilte.

Ailinn schraapte haar keel en zodra ze haar stem terug had, fluisterde ze: 'Ja, dat is mijn stamboom, dat is de lijn Elfæ tot aan de eerste fae die een elf trouwde.'

'Je bent een dochter van Faeruzza, een van de Ouden van het eiland Faedra. Je bent een dochter van Calanthe, uit de faeraad van het eiland Celestia. Je bloed is gemengd, maar dochters van onze Eersten worden nooit geweigerd.'

Ailinn voelde iets in haar maag omhoogborrelen; betekende dit wat ze hoopte?

'Waarom heeft het zo lang geduurd totdat er weer een Elfæ toestemming kwam vragen?' klonk de stem plotseling koel.

'Eh... dat weet ik niet. Mijn ouders... Mijn vader... Misschien ben ik een beetje meer fae dan de meesten. Ik bedoel... de Elfæ zijn eigenlijk meer elf dan fae. Meestal. Nou, behalve ik.' Beschaamd hield Ailinn op met haar gestuntel. Ze nam een hap lucht en probeerde het opnieuw. 'Ik heb faeogen, zeggen ze, grijs en bijna zonder oogwit. Ik ben de eerste in de familie die ze weer heeft. Zulke kenmerken hadden onze bloedlijn lang geleden al verlaten. En ik beschik over nachtzicht, iets dat onder elfen niet voorkomt.'

'Kun je vleugels creëren?'

'Nee. Of tenminste, ik weet het niet, ik heb het nooit geprobeerd. Ik kan wel licht spinnen met mijn handen, zoals magiërs doen. Ik... ik ben een spreukenzinger.'

'Zoals je verwante Selene van het Winterwoud...'

Ailinn schrok. O Shiv, dit betekende vast dat ze niet toegelaten zou worden. Ze wisten van de duistere spreukenzinger in haar bloedlijn!

'... de enige van het Huis Elfæ die ooit de Oude Eilanden bezocht heeft.'

Verbijsterd keek Ailinn in de glanzende ogen. 'Selene? Selene heeft de Eilanden bezocht?'

'Op Avalantiss zul je haar beeltenis vinden, als je tenminste tot de Paradijzen toegelaten wordt. Je krijgt nu toestemming om Faedra te betreden, in het gezelschap van Odis van Einion. Hij is geen fae en jij zult garant voor hem moeten staan: wanneer hij de regels van de fae overtreedt, dan zul jij samen met hem het fae-eiland moeten verlaten.'

'Best oneerlijk,' mompelde Ailinn.

Het beeld bleef even stil.

'Ahum,' kuchte Ailinn, en ze pulkte schuw aan haar beenwindsels en krabbelde beschroomd aan de voegen tussen de tegels waar ze op zat.

Gelukkig ging de stem verder. 'De gang leidt naar de Zaal der Tronen, waar je blijft tot de bellen klinken. Bij het geluid van de bellen begeef je je via de rechtervleugel naar de steiger, waar de boot op je wacht. Gegroet, Ailinn Brennensdochter, stel ons niet teleur.'

Het vreemde licht verdween uit het beeld en de ogen werden wederom ogen van steen. De toortsen vlamden op en Ailinn krabbelde zenuwachtig overeind. Moest ze nu toch door die enge, donkere gang?

Maar dezelfde toortsen die in de ruimte van het beeld brandden, verlichtten nu de lange gang. Er lag een heldergroene loper die zacht voelde aan haar blote voeten. Had die er eerder ook gelegen? Ailinn volgde de loper, die haar in een enorme zaal bracht. Dit moest de troonzaal zijn waarover het beeld gesproken had.

De ruimte was zo hoog dat Ailinn haar hoofd in haar nek moest leggen om het plafond te kunnen zien. Het leek beschilderd met dezelfde bloemenranken als ze in de kleine ruimte gezien had, maar op deze afstand was het moeilijk te zien. De groene loper doorsneed de zaal tot aan een ovalen tafel, waar twaalf brede zetels omheen stonden. Op de grond, met zijn rug tegen een muur, zat Odis.

Ailinn wandelde op hem toe. Hij keek op en grijnsde breed. Zodra Ailinn naast hem stond, greep hij haar hand. 'Dankjewel, Ailinn Elfæ. Het is je gelukt.'

'Hm, ik hoefde er niks voor te doen.' Ailinn snoof. 'Jij zei dat het zo lastig zou zijn om op Faedra te komen!'

'Ik ben hier twee keer eerder geweest,' knikte Odis, 'en beide keren is mij de toegang geweigerd.'

'Maar waarom dan?'

'De eerste keer kwam ik hier in mijn eentje, toen wist ik nog niet hoe het hier werkte. Ik had geen fae bij me om me te introduceren, ik kon geen Faelic lezen of spreken. Het beeld sprak tot me in woorden die ik niet verstond, en de letters in het boek kon ik

niet ontcijferen.'

'Ben je nu ook langs het beeld geweest?' vroeg Ailinn nieuwsgierig.

'Nee, ik ben direct hierheen gebonjourd, in afwachting van wat jij ervan terecht zou brengen. Ik heb hier al eens eerder gezeten, in afwachting van een andere half-fae die wel garant voor me wilde staan. Maar helaas, die werd niet toegelaten, het was er eentje die verbannen was. Een Skum uit Mohr.'

'Een Skum!' riep Ailinn verrast. 'Je hebt me nooit verteld dat jij met de Skum bevriend was.'

'Dat was ik ook niet. Die ene was een rare zatlap die ik ergens onderweg had opgeduikeld en die ik met veel guldstukken had omgekocht. Allemaal voor niets, zo bleek. Weggegooid goud.' Odis trok Ailinn aan haar arm naar beneden, tot ze naast hem op de grond zat. 'Voor jou leek het misschien erg eenvoudig, maar velen zijn nooit langs het beeld gekomen.'

Ailinn blikte over haar schouder naar de ovaal tafel en de stoelen die eromheen stonden. 'Zijn dat de tronen waar het beeld over sprak? En wie horen daar te zitten?'

'Op deze tronen helemaal niemand, dit is maar een afspiegeling.'

'Een afspiegeling waarvan?'

'Van het paleis dat op Avalantiss staat.'

'Mag ik op zo'n stoel gaan zitten, denk je?' vroeg Ailinn, en ze kwam overeind. Ze wachtte nauwelijks op antwoord, maar stapte meteen op een van de tronen af. Odis protesteerde zwakjes, het kon misschien als oneerbiedig opgevat worden. Maar Ailinn schokschouderde. Ze trok een zetel naar zich toe. 'Wie zit er in Avalantiss dan op deze tronen?' vroeg ze aan een zenuwachtige Odis, die haar ongelukkig aankeek.

Odis kwam van de koude stenen vloer overeind en deed een stap in haar richting. 'Ailinn, ik weet niet of dit verstandig is... Kom er maar snel af.'

Maar Ailinn nestelde zich heerlijk in de brede stoel.

'Ailinn, wie weet word je daarvoor gestraft!'

Ailinn hoorde zijn protesten wel. Zou hij bezorgd zijn dat de toegang tot zijn droomeland hem alsnog ontzegd zou worden? Omdat het misschien verboden was wat zij deed? Ze keek hem aan. Ja,

stel je voor, dat zou wel erg sneu voor hem zijn. Aarzelend liet ze haar vingers langs de houten armleuningen glijden. Vanuit haar ooghoeken zag ze Odis handenwringend staan wiebelen. Maar ze zat hier heerlijk. 'Waarom kom je niet ook lekker zitten?'

'Ailinn, alsjeblieft!' jammerde Odis.

Ailinn aarzelde. Het was bijna een levensdoel voor Odis geweest, het bereiken van Faedra. Stel je voor dat zij dat op deze onnozele manier zou verpesten! Met een zucht klauterde ze uit de comfortabele stoel. Op datzelfde moment hoorde ze zachte belletjes klingelen. 'De boot!' riep ze gretig, en struikelend stommelde ze hals over kop over de groene looper.

'Shivan zij dank!' mompelde Odis.

De zee was nog steeds zo egaal als een ijsvlakte en Ailinn voelde geen enkel zuchtje wind toen ze buiten kwam. Verbaasd en enigszins teleurgesteld bekeek ze de boot die aan de aanlegsteiger op hen wachtte. Hij was zo klein! En daar moesten ze een zee-enge mee oversteken? Het was te hopen dat het wateroppervlak zo glad bleef als het was en de wind niet zou opsteken! Ze voelde hoe Odis haar een bemoedigend duwtje in de rug gaf en aarzelend betrad ze de steiger. Er zat een vrouw voor in de boot, ze zat er stil en onbeweeglijk en staarde nietsziend voor zich uit. Ze reageerde zelfs niet toen Odis en Ailinn licht onhandig van de steiger in het bootje klommen en het vaartuigje vervaarlijk deden schommelen. Ailinn keek Odis even aarzelend aan, moesten ze de vrouw begroeten? Zelfs in het nachtelijk donker kon Ailinn zien dat de ogen van de vrouw volkomen blind leken, en even deden de vreemde, blanke ogen haar aan de nachtsluipers denken. Ze huiverde. Toen liet ze zich plompverloren vallen en maakte zich klein. Odis ging tegenover haar zitten en haalde zijn schouders op, hij scheen ook niet goed te weten wat te doen. Maar ze zaten nog maar nauwelijks of de boot kwam in beweging. Zonder dat er iemand leek te roeien en zonder gehesen zeilen begon het smalle vaartuig over het water te glijden; eerst achterwaarts, waarna het een halve draaiing maakte, een ruime cirkel die hen met de neus in de richting van Faedra keerde. Ailinn staarde naar de rug van de blinde vrouw. Ze zag geen vleugels. Was dit wel een fae? Ailinn kneep haar ogen samen en concentreerde

zich op de schouders van de vrouw. Haar bruine mantel hing in wijde plooiën van haar schouders naar beneden. Maar was het wel een mantel? Misschien waren het vleugels die onbeweeglijk neerhingen, zoals de gevouwen vleugels van een bruingrijze nachtvlinder die vermoeid was neergestreken. Ailinn sloeg haar armen om haar knieën en legde haar kin op haar handen. Ze geeuwde en hoorde Odis hetzelfde doen. ‘O, daar gaan we weer,’ hoorde ze hem nog juist mompelen voor ze wegdommelde.

Het leek enige tellen later dat de boot hen wakker schudde door zachtjes tegen een tweede aanlegsteiger te bonken. Ailinn keek op. Het was nog steeds nacht en grijze wolkenflarden joegen langs een halve maan. Op de steiger stond de vrouw die zojuist nog voor hen in de boot had gezeten. Ze hield een lantaarn in haar rechterhand om hen bij te schijnen. Verstijfd krabbelden Ailinn en Odis over-eind.

2. Alleen voor fae

Aan het einde van de aanlegsteiger stonden twee grijze, stenen pilaren die hetzelfde brokkelige uiterlijk hadden als de ruïnes op Milrosa. De vrouw had met haar lantaarn een gebaar in die richting gemaakt, en Ailinn en Odis wisten niets beters te doen dan zich maar te begeven in de richting waarvan de vrouw wees. Ailinn bestudeerde de pilaren toen ze ertussendoor wandelden, en zuchtte. ‘Blijft dit zo? Moeten we nou wéér in slaap vallen zo meteen, om dan opnieuw te ontwaken tussen muren die plotseling gaaf en ongeschonden blijken te zijn? Het wordt wel vervelend zo.’

‘Vind je?’ Odis grinnikte. ‘Mij verveelt het nog helemaal niet. We zijn op Faedra, Ailinn, stel je voor!’

Voorbij de pilaren leidde een kronkelig weggetje hen onder hoge, donkere sparren door. Het was een somber bos en leek in het geheel niet op wat Ailinn zich van Faedra voorgesteld had. Ze had glans en schittering en felle kleuren verwacht van een eiland waar een volk leefde dat zich zo nadrukkelijk bezighield met schoonheid. Het pad bracht hen bij nog meer ruïnes en Ailinn schopte verveeld tegen een losliggend steentje. ‘Zie je wel? Meer van hetzelfde. Ik zei het toch?’

‘Zeurkous,’ zei Odis, en hij wandelde opgewekt naar het dichtstbijzijnde stuk steen dat hem geschikt leek om de rest van de nacht op door te brengen.

Ailinn kwam narrig naast hem zitten. ‘En wat nu? Ik heb geen slaap meer.’

‘Nee, ik ook niet, geloof ik.’

‘En als we niet in slaap vallen, dan gebeurt er niks? Dat wordt lang wachten.’

Beiden deden verwoede pogingen om, met stijf gesloten ogen, nogmaals de slaap te vatten. Maar langzaam bleek de hemel lichter en een roze streep verscheen boven een verre horizon.